

Heribert Barrera: Fidel a si mateix

Independentista convençut i esquerrà no marxista, així es defineix Heribert Barrera, el candidat que Esquerra Republicana de Catalunya presenta a les pròximes eleccions europees amb la coalició Europa de les Nacions.

Manel Lucas

Heribert Barrera presumeix de tenir avui les mateixes idees polítiques que l'any 1935, quan, amb 18 anys, va integrar-se a les joventuts de l'Esquerra Republicana de Catalunya. Llavors eren a presó els membres del govern de la Generalitat que el 6 d'octubre de 1934 van aixecar-se contra la coalició dretana que governava a Madrid. Un dels empresonats, el conseller de Treball, era Martí Barrera, dirigent de la CNT i pare d'Heribert. Precisament va ser la condemna del pare la que va dur el jove Barrera a integrar-se en el moviment estudiantil i en les JERC. Una condemna que no era la primera; des del seu naixement, a Barcelona el 6 de juliol de 1917, Heribert Barrera va haver de veure sovint com el seu pare, líder obrerista, era detingut i empresonat.

Malgrat tot, la infantesa, diu Barrera, va ser alegre. Amb dues germanes més petites, el candidat de l'ERC a les eleccions europees formava part d'una família de profundes arrels catalanes, classe modesta, de l'Empordà per part de pare —amb un avi músic—, fondistes d'Arenys de Mar per part de mare. Barrera va començar els estudis de Química l'any 1934, però la guerra els va interrompre, com tantes altres coses. El polític republicà va ser soldat al front d'Aragó: records de bombardejos, de companys morts, de gana, i d'exili, en un primer moment al camp de concentració d'Argolès, a la Catalunya Nord. Barrera, molt prim, no gaire alt, imatge ascètica, feia en aquells moments l'70 d'alçària. «Amb l'edat, com tothom, he anat minvant. Jo potser més perquè camino encorbat». Es molt probable, no obstant això, que no arribés llavors als 70 kilos de pes que actualment confessa. Però es va anar refent, i va instal·lar-se a Montpeller, on va acabar la carrera. Va llegir la tesi doctoral —sobre química orgànica— el 1948 a la Sorbona parisenca. A Montpeller va començar a treballar —a la Universitat—, i va reprendre l'activitat política, dins l'Esquerra exiliada.

L'any 1952 «vaig tornar per defensar Catalunya», i s'integrà en l'orga-

nització clandestina d'ERC fins al 1975. Al 1977, amb una ERC encara no legal, va presentar-se en coalició amb els marxistes-leninistes del Partit del Treball, sota el nom Esquerra de Catalunya —«Era allò o res»—. Barrera es va sentir traït per la resta de partits democràtics, que no van pressionar perquè aquella convocatòria feta per un govern franquista fos més lliure. Perquè, diu Barrera, és dubtós que ara tinguem democràcia, però en aquells moments estava molt clar que no. Assegura haver tingut decepcions des d'aleshores, però es considera «prou realista per saber que la vida és així». Que la vida, per exemple, pot convertir el partit més fort de la república en un de bastant més feble i permanentment en conflicte, tot i que Barrera trobi que les tensions i les tendències són les normals en tot partit democràtic.

L'eurocandidat d'ERC, que opina i recorda sense mirar directament la cara del seu interlocutor, es declara independentista, creu en els Països Catalans, però afirma no voler imposar res a ningú, diu que és esquerrà no dogmàtic, no marxista, i pensa que hi ha

desigualtats biològiques inevitables entre les persones, però que cal garantir uns mínims a tothom i una igualtat d'oportunitats solidària. De 1980 a 1984 va presidir el Parlament de Catalunya, principal contrapartida del pacte amb el pujolisme —hi ha qui diu que la principal causa de la davallada de l'ERC—. Això va accelerar la seva jubilació com a professor universitari, activitat que fins aleshores havia compaginat amb la política.

Barrera, casat i separat, sense fills, no deu sentir-se sol a la seva casa plena de llibres, revistes i papers, més si tenim en compte que és normal que rebi una mitjana de tres trucades cada 30 minuts. Retirat de la primera línia política, l'eurocandidat és avui vicepresident del Centre de Recerca Tecnològica, CIRIT, de la Generalitat. En el temps lliure ja no neda, com abans, però va a la muntanya, i llegeix, llegeix llibres i, en els darrers anys, diaris sobretot. De nit surt poc, «per mandra».

Deu preferències

1 llibre: Una antologia de poesia catalana.

1 polític: Macià.

1 dona política: No se me n'acut cap.

1 personatge public històric: el General Moragues.

1 actor: Charles Chaplin.

1 plat: Faves a la catalana, poc grasses.

1 cita: «El único español de izquierdas que he conocido es el oso que mató a Favila» (Camilo José Cela).

1 ciutat: Per viure-hi, Laussanne. Per ser-hi, Barcelona.

1 obra musical: La de Bach i la de Brahms.

Retrat xinès

Cotxe: Volvo.

Pedra: Una pedra calcària de Girona.

Color: Glauc.

Animal: Gat.

Monument: II Condottiere Colleoni, de Venècia.

Instrument: La Confederació dels Països Catalans lliures i independents.